

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj móony
Lubosć ma;
Bóh pak swěny
Přez spař měny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

Šserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihiczišcežerńi w Budyšchinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

20. njedžela po šwjatej Trojizy.

Mat. 19, 3—8.

Wot spocžatka šem je Bóh, jako wón muža a žonu stwori, jeju k šjednocženštwu žiwjenja se šobu postajil a mandželstwo šaložil. Niž jeno pohanske, ale šamo židowske waschnja a nahladny běchu pak tele bójške wustajenje kšětro rozpuchčizile. Ša Šhryštušowny čzaš běšče wjele tajkich, kotřiz šebi žaneho šwědomnja njecžinjachu, š nekajkežtuli pschicžiny, tež najšnadniščeje, mandželški šwjast rošwjafacž. Šbóžnik je tež w tym nastupanju dopjelner šakonja, pscheczel a dobroczel čžłowjekow. Wón je w počahu na mandželstwo hakle Božu kaseń a wolu k čžesczi, k prawemu šrosymjenju pschijnješl. Wón je šchitowar šwjatosčze mandželstwa a pscheczel mandželškeho štawa, haj wón je šaložer šchescžanskeho mandželstwa, kotremuž je wón šwoje šbóžniške žohnowanje dał. Wón je šamowoli, lohkomyšli, bjeswutrobnoščzi židowskeho a pohanskeho waschnja kónž ščinił. Wón je mandželstwo šamo pošběhnył š tym, šo je žonu pošběhnył. Wot teho čžaka, jako wón na šemju pschindže k šlužbje njekšmjertnych dušchow a je šwoje žiwjenje ša nje dał, wot teho čžaka, hdžež je wón mužam a žonam bjesrošdžela tón šamer wottynnył, š herbami bywacž w Božim šraleštwje, wot teho čžaka, šo je wón njestóncžnu, wěcznu wažnosč kóždeje čžłowškeje dušche pošnawacž wucžil, njeběšče wjazy móžno, šo by šo se žonu kaž š byčžom drugeje řjadownje wobkhadžalo, š kotrežž šo po špodobanju šwjafacž abo wot kotrejež šo šamowólne abo šchpatneje pschicžiny

dla džěliš. Šbóžnik je mandželstwo pošběhnył k šwjastej wutrobow a žiwjenja dweju, kotrajž dyrbitaj šebi wopravdžitaj pomoznikaj byčž, šebi runoródnaj, jedny tak wyškowawžený psched Bohom kaž tón drugi. — A tola tak wjele mandželških roštorow a džělenjow je tež mješ tymi, kotřiz šo šchescžizjenje mjenuja. Njeměrnó, ty šo wošwobodženeho a šdaleneho džeržišč wot tajkeho njekšescžijanskeho waschnja? Tebi je twoja mandželška luba a droha? Ty ženje nješabnywasch, ju čžescžicž jako macž šwojich džěčzi, jako towaršchtu šwojeho žiwjenja a šobupomoznižu we wjchěch naležnosčžach? — Ale žane mandželstwo njeje, w kotrymž njebyšchtaj waschnicžtojšošč a njewobštajnosčž čžłowškeje wutrobny abo jejna njescžerpnosčž a rošhorjenosčž pošoj do štracha štajalej. Duž dha dawaj šo rad se Šbóžnikowym šłowom na tón wyškoti a wulki Boži dar dopominacž, kotryž je čži w mandželstwie daty, a na twoju šchescžijansku pschiplušchnosčž w nim.

1. „Njejšče wy čžitali“, Šbóžnik k tym džěšče, kiž šo jeho prasčej, hacž je prawje, šo šo muž wot šwojeje žony džěli kajkežtuli winy dla, „njejšče wy čžitali, šo, kotryž w špocžatku čžłowjela je štworił, tón je čžinił, šo dyrbjesche muž a žona byčž, a džěšče: Tehodla budže čžłowjek nana a macžet wopuchčizicž a šo džeržecž k šwojej žonje, a budžetaj taj dwaj jene čžělo? Šchtož tehodla Bóh hromadu štwarišchil je, to čžłowjek rošno njedžěl.“

Wustajenje, štkł Štworicžela Šbóžnik šwjast mješ mužom a žonu mjenuje. A tole mandželške šjednocženje dyrbjesche po Božej woli najšhlynišchi šwjast na šemi byčž,

móznischi dyžli kóžde sjednocženstwo pscheczestwa a pschewusnistwa. „Tehodla budže cžlowjek nana a maczer wopuschczicz a šo dzeržecz k swojej žonje, a budžetaj taj dwaj jene cželo.“ Starschej dyrbitaj šyna, džowku se šwojeho domu cžahnyč widžecz, hdyž staj wotrostoj, dyrbitaj šebi lubicz dacž, šo wot nětko druhi přenje městno we wutrobje džěščža wobšydne, šo jeju džěčžo šnano do dalokeje daliny wučěhnje, pschisłuschnosčzi pošluchajzy, pscheczimo kotrejž wšchě druge nětko wróczo stupja. Steji-li prawje w domje, šo mandželstaj wjazy wot šebje njedželitaj; wonaj staj šwoje žive dny se šobu sjednocženaj a ša njeju płaczi tamne šłowo fromneje Ruthy: „Njenušuj mje, šo bych ja cže wopuschczila; hdžež ty pónđžesch, tam tež ja pónđu; hdžež ty budžesch hospodowacz, tam tež budu ja hospodowacz; hdžež ty budžesch wumrjecz, tam tež čžu ja wumrjecz; tam čžu ja tež pohrjebana bycz; šmjercz dyrbi jeno mje a tebje dželicz.“ — Cžłowška wutroba žada lubosč, a sčtož bjes lubosče psches žiwjenje pucžuje, tón je šhudny muž, a mē-li wón nad horami šłota rošłajowacz. Wot wšcheje lubosče na šemi paš njeje žana taš wutrobna a njeđže taš psches najhlubšchu wutrobu kaž lubosč mješ mužom a žonu. „Komuž je póčezimwa žona wobradžena, ta je wjele krašnischa dyžli drohe parole“, reka w Pschisłowach Salomonowych (31, 10). Njimaš-li hewak nikoho w dalokim šwěče, kiž tebi pschisłuscha, hacž šwoju mandželstu a ty šy š njej we wutrobnej šwěče sjednocženy, dha mašch nad tym radošč a trošcht w žiwjenju, hacž do kotrehož hewak žadny šemški njedošaha; ty mašch pošlad, kiž móže cže bohateho a wješeleho cžinicž tež pod wjele wobčežnosčemi. Šdyž mužowy duch šwoje šbožo w daliny pyta a namaka, dyrbi po Božej woli žona jemu blisłosč domjaznosče pschijomnu a drohu cžinicž, a je wón wonkach štaš w twjerdy m bēdženju se žiwjenštimi nadawkami a špinadłami, dyrbi mandželstka nutškach jemu to horze cželo šhlódžicz a špróžnej ruzy wofšewicz. Š kajke žohnowanje je to ša žiwjenje na šemi, šo je Bóh tón šnjes žonje lubosč muža a mužej lubosč žony šobu daš! Taš mataj wonaj nětko, jedyn kaž druhi, šwěrne wutrobno, na kotrejž móžetaj šo šložowacz, wutrobu, do kotrejež móžetaj wšchě šwoje starosče a wšcho šwoje horjo wuliwacz. Duž šebi ničtó šwoje mandželstwo mašo njewaž, a ty, njesabudž džaka ša wšchitko to dobre, šchtož bu cži w nim wobradžene. — Cžłowške njedostatki a hrěchi wěšo tež tudy hušto Boži miłosčimy wotpošlad wohašbeju. Měšto lubosče a mēra taš hušto wadženje a njepokoj šnježitaj. Tudy wěšo krašnosč mandželstwa do kručow dže, a šchtož móžesche njebo na šemi bycz, šo do hele pschemobroczi. Wěda, hdyž staj dwaj, kotraž dyrbješchtaj jena wutroba a jena dušcha bycz, šebi šnutsšownje wozušbnjenaj a pschezo šymnišchej, bjeswutrobnišchej, hōrczej pscheczimo šebi šywataj. Šnaješch ty tajki šrudny wobraš se šwojeje bližšcheje abo dalšcheje wofšnosče? Ša cže prošču, daš šo warnowacz a wopomni, přjedy hacž šchłoda pschindže a šnano k njesahojnosčzi došroczi, kaš wjele ty paruješch.

2. Šhryštuš je mandželstwo wustajenje Bože mjenowal a ša njesranjomne wuprajil. „Móže tež muž šwoju žonu wot šebje pušczicz kajkežškuli winy dla?“ šo Šarisejšy prošču. Šnjesowe wotmolwenje je rošbudne ně. „Šchtož Bóh hromadu štowarškil je“, wón rjeknje, „to cžlowjek róšno njedžel.“ Šbóžnik je šwojim dželenje mandželstwa š žyla šakasaš, š wuwšaczom w tym jeny m padže, šo je mandželstwo woprawdže hižom dželene š nješwěru teho

jeneho mandželškeho, psches mandželstwo-šamanje. Ššched Šbóžnikom šy ty hewak pod wšchitkimi wobštejnoscžemi na šwój šlub šwjašany, kotryž šy ty psched woltarjom wotpožožil. — Wulke a šhutne pschisłuschnosče tehodla mandželstwo se šobu pschiješe. Nohčešch pscheczimo nim hrěšchicz, dha šo š cžasom teho hladaš. Dyrbi mandželstwo po Božej woli hromadu štowaršchene bycz, dha nješ šo wono pschede wšchěm po dobrym wawšnju a we wšchej cžesčzi wobšamnje, niz se šlym šwědomjom, niz bjes žohnowanja štaršchich, niz bjes žohnowanja žyrkwje, bjes šwoje cžiny š Božim šłowom. — Š prawom ludowy rōt praji: Mandželstwa šo w njeju wobšamtuja. Wěšo, mnošy šchescžijenjo nohčedža šo wot Boha hromaduwodžicz dacž, wofšebje w našchim cžasu, hdžež ženiške nawěštki a ženiške būrowy w kčewje šteja. Taš někotš šłowo „haj“ wumēnjeju, bjes teho šo móže šnajer wutrobom šwoje „haj“ a „šamjen“ k temu dacž. Hacž šo wutrobny woprawdže hromadu hodža, je jim pōdlaška wēž. Woni prošču šo jeno ša rjanym woblicžom, kiž je tola šachodne, abo ša bljšchčazej pomožu, kotraž njemóže tola ženje šnutsšownu harmoniju šarunacz. Ach, hdžež je mandželstwo jeno cžłowški škutk a niz Boži škutk, tam rukowanje ša šbožowny pschichod pobrachuje. Tehodla pēšnješ napomina: „Š pruhuj, šchtož šo cžaknje wjaša, hacž šebi dušcha k dušchi kaša! Šlub krotki, kacže dołhe je.“ — Pošluchaj dže na radu šwojeje maczerje a šwojeho nana, jeli je cži Bóh jeju šdzeržal, a waž šebi jeju šłowo a derjemēnenje, jeju pschihłošowanje a žohnowanje. Ty wěšch, štaršcheju žohnowanje a pošlecže na Božej wawš cžěžko waži. Šanowe pošohnowanje twari džěčžom kčēže, ale maczerne pošlecže torha je šašo dele (Šir. 3, 10). — Šdyž paš šy šnjesowe pošohnowanje nad šobu a šwojim wutrobiny m šwjaškom doštal, hdyž je psched jeho woblicžom tón wjaš šwjašany, potom džerž twjerdže š žylej dušchu na tym šlubjenju, kotrejž šy šeziniš. Pošłoczuj wšchitke myšle a šibanja nješwěry. Šbóžnik rošbudža a šudži kručze: „Šchtož na žōnštu pošlada, taš šo by šebi tušamu pošadaš, tón je hižom mandželstwo š njej šlamaš we šwojej wutrobje.“ Duž niz jeno šwonšownje, ale hacž do potajneje wutrobny nutš džerž šlub šwěry, kotryž šy šeziniš. — Šotom njedaj šo tež mylicž wot tych wšchelakich brachow a njedostatkow, kotrejž na šwojej mandželškej namakašch. Šo dže je mandželstwa pschisłuschnosč, šo jedyn drugeho w lubosčzi nošy, šo jedyn po druhim šložuje. Wufšicže maše wēžy w domje, dla kotrychž hušto wulke šwadny nastawaju, jašo maše wobšladowacz. Njesabudže paš pschi tym, šo wot teho, kaš šo wone wobkēžbujaja a wobštaruja, wjele wotwišuje ša nješženje pošoja a pschijomnosč w domje. — Šak čžecže wy wšchě te cžěžke nadawki mandželškeho žiwjenja wuwjedowacz, hdyž njeje šnjesowa šylnosč we waš móžna? Duž dajče šo temu šnjesej ša šwōjštwo a pošuczče jemu šwoje pucže. Šczinče šwój dom k modletni, k hēče Božej pošla cžłowjekom. „Š šbóžny dom, hdžež pschijeli šu tebe, ty dušchow pscheczelo, šnjes Šesuso!“ Šeli šo šnjes kčēžu njetwari, dha džēłaju podarmo, kotšiz ju twarja. Wšcheho žohnowanja nje wučerpašomne žōrlo je: Šnada a miłosčiwosč teho šnjesa. Wón wuczi cže šczepšlivosč a šo we wodawanju šwucžowacz, wón wuczi šo w šchizju štruchłosče wšdawacz, wón tebi woczi wotewrjenej džerži ša wšcheho drošarštwu šbóžny šamer, wón dawaja ša kōždu pschisłuschnosč móž a tycže k wšchemu škutku. Wón žohnuje, kotšiz šo teho šnjesa boja. Šamjen.

Sswěrna duscha.

(B. Flemming.)

Schtóž jow šwěrnju duschu snaje,
Tón ma polkad najwjetšči;
Temu sbože jašne hraje,
Niz tu paczet wobšedži.
Mi je derje we horju:
Sa wěm šwěrnju wutrobu!

Hdyž šo sbože druhdy kloni,
Nohže wostacž t woli nam:
Sswěrna wutroba šo bronj
Pšhecziwo wšchēm njehodam.
Mi je derje we horju:
Sa wěm šwěrnju wutrobu!

Swoju radosčž šaložuje
Na sprawnosčž, kiž drubi ma;
Šeho horjo šobu čžuje,
Tež we nush njelhabla,
Mi je derje we horju:
Sa wěm šwěrnju wutrobu!

Pšhecželenje sbože hlada;
Bohatstwo wšcho rosenžže,
Čželna rjanosčž hinje, pada;
Sswěrna duscha wostanje.
Mi je derje we horju:
Sa wěm šwěrnju wutrobu!

Schtož da šwět, šo bóršy šhubi,
Niz pať šwěrna wutroba;
W šóždy čžaf ta pokoj lubi,
Čžěšni nať tež njehoda.
Mi je derje we horju:
Sa wěm šwěrnju wutrobu!

Rajki wofšchew: Sswěrnei duschi,
Kotrejž lubosčž jednocža!
Tole šlónzo šylšy šušchi,
S Bohom t sbožu pšchewodža.
Mi je derje we horju:
Sa wěm šwěrnju wutrobu!

K. A. Fiedler.

Kšchesczjianske wječenje.

Tamnu stronu Jordana maša wjeska leži, kotrejž Nummenia rěkaju. Krajina je plódna a duž šo ludžo w njej derje žiwja. S tuteje wšy šo tole powjeda:

W 12. lěstotku na tym měsčje, hdžež nětko tuta wješ steji, kšchesczjianska burška šwójbja bydlesche, kiž mějesche wot wošebneho beduiny pola wotnajate. Tónle beduina bě wjednif žykeho beduin-
skeho rodu a mějesche potajlim mjeno a dostojnosčž „šcheicha“. Tutón „šcheich“, po wěrje muhamedanať, mějesche mandželstu, t kotrejž by šo dla jejneje njepoškušnosčže husto wadžiť. Tajka šwada ras tutu mandželstu ponucži, šo šwoje smachi wša a dom šwojeho mandželsteho wopuščeži. Wola kšchesczjianskeho bura, kiž mějesche jejneho mandželsteho pola wotnajate, wuthowanje pytasche a namafa a měžazy dolho w jeho domje wosta. Na to šo se šwo-
jim mandželstim šjedna a šo šašo t njemu wróči.

Bóršy šo mandželstaj šašo mješ šobu šwadžišchtaj. Šene

šlowo t druhemu wjedžesche a šfónčnje šo šcheich roshněwa a na šwoju žonu šahrma: „Wěš tola šašo t temu kšchesczjianej, tutemu pšej, pola kotrehož šy hižom ras byla!“ Wšcha roshorjena šo jeho mandželsta šama šaby a wotmoli: „„Schto? temu pšej? Teho čžrij je džekáčž króčž lěpschi, hacž ty šam!““ Našch šcheich šo na to šmjercž roshněwa, a do njeho najhoržysche hidženje pšhecziwo temu kšchesczjianskemu burej, kiž běšche tola žyle bjes winy, ša-
čžahny, tať šo na měsčje wobšamny, tuteho kšchesczjiana šabicž.

Našajtra šcheich šwojeho konja šešedla a pšchod dom kšchesczj-
jana pšchijěcha. Wot njeho bu, kaž šo to ša wošebneho beduin-
skeho šcheicha škuschesche, t čžescžu pšchijaty. Žyle pšhecželnje šo
wobaj nutšlach mješ šobu rošrěčžowaschtaj. Na to šo šcheich
šbėhny, šo by šo wotšaliť. Kšchesczjijan jemu jeho konja wotwajša
a jeho t njemu domjedže, šo by jeho hósčž na konja šalěšť. Tutón
pšchidže a hdyž šo hotowasche, šo na konja šydnycž, rucže wótry
nóž wucžeže a jón burej do wutrobna štorčži. Šur šo šwješy a
pšchi tym t možu šašchitny. Šsmjercž wuštróžena jeho žona se
šwojimi ššjomi mašymi šynkami t domu pšchiběža, mješ tym šo šo
beduina šmėrom na konja šydnycž a wotšaliť, kaž budžishe šo ničžo
dale njestaťo. Macž pať a jejni šynojo žalosčžachy, wokoło šwo-
jeho mrějazeho nana stejo, kotremuž čžerwjena krej t hlubokeje
rany žyrlasche. Še šwojimaj mrějazymaj woczomaj wobohi šranjeny
šrudny napohlad pošticžesche, šdychny dwóžy hluboko a šo wu-
dycha. Šeho mandželsta jemu t hłošom placžo nóž t čžěka wucžeže
a pšchod hiščeže čžoplým čželom jich nana šwojim ššjom mašym
šynam pšchifšahacž do, šo nad mordarjom wječicž; to drohe
nanowe žiwjenje móže šo pať, šebi wona žadasche, jeno se šmjercžu
hrubeho mordarja wuwadžicž.

Wošyrocžena šwójbja njemóžesche wěšo dlěje w bliskosčži mor-
daršeho šcheicha wostacž. Wboha wudowa šwoje smachi šhromadži,
šwoje tš džeczi wša a čžehnjeshche tamnu stronu Jordana do šwojeje
něhduscheje domišny, blisko pola měska Nabluga, a šo tam sprawnje,
ale šhudobnje dosčž žiwjeshche.

Mješ tym pať jejni šynojo roščechu. Šich ramjo bu šylne
a šhrobłosčž jim t woczow šapasche. Macžerne wócžto šo nad
šwojimi džecžimi šradowasche. Duž nětko mēnjeshche, šo je prawy
čžaf tu, šo nad mordarjom šwojeho mandželsteho a nana po pšchi-
škuschnosčži wječicž. Tamny dotal derje ššhowany nóž, kiž bė
lubemu nanaj wutrobu pšchekłol, macž t ššchinje wucžahny; t hnuja-
žymi šłowami šwoje džeczi na nanowu šmjercž dopomni a t tymi
šłowami wobšamny: „Šeho krej ša wječženjom woła; tutón nóž
džrbicže tež wy mordarjej do wutrobny štorčžicž.“

Naštaršchi šyn kaťacž t šebi wša a wšchitzy tšjo šo na pucž
t ranju dachu, šo bychu šwojeho njepomniteho nana, kaž šo škuschy,
wječžili. Woni bėchu bóršy, šo wobhoniwšchi, šhoni, hdže šcheich
je, a šchtož mějachu hewat hiščeže wjedžicž, a wobšamitnychu, šo
w nožy šradžu do jeho štana šwinycž a jeho špizy šakłocž.

Ššlepa čžma šemju wóžewasche, hdyž šo čžile tšjo čžishe
t štanej mordarja blížachu. Naštaršchi šyn čžyšche tutón škutť šam
wuwješčž. Žyle mjelčžo t štanej a do njeho šalěšy a wjedžishe
tole tať wušchitnje dokonjecž, šo ani poš njepoščžowka. W štanje
šary šcheich a jeho žona we hlubokim španju ležeshchtaj. Nětko bė
jeno trjeba, kaťacž t možu do wutrobny šakłocž a — jeho nan by
wječženy byl. Młodženz pať šo tuteho žaloskeho škutka štróži.
Tola špominajo na šwojeho mrějazeho nana a na wječžiwu
myšl šwojeje šwudowjeheneje macžerje a na šwoje date šlubjenje,
šo t wótrym nožom ša njepšchecželowej wutrobu šahanjeshche. Šle
tšchepotajo da ruzy šašo špadnycž. Wošpiet ju šbėhny — ale škutť
wuwješčž bė jemu šašo njemóžno. Wón čžyšche šo wječžicž, ale
to njedokonja. Čžishe šašo se štana t šwojimaj w bliskosčži
čžakazymaj młóšchymaj bratomaj wulěšy. Šrašchany, šchto je šo
štaťo, jimaj powjedasche, kať je šo jemu šeshčo a namolweshche

młódscheho bratra, so by tón na jeho město pschedowatu wěz wu-
konjał. Tutón febi kałacz žadašche a džěšche do stana; ale tež
wón wjazy njewučini, dźyli jeho bratr. Wón njemóžesche so
mordat sczinič.

Nětko bě rjad na najmłódschim. Tež wón njepytajeny do
stana šalěny. Wón nož na swojeho njepscheczela sběhny, ale tež
jemu so sběhnjena ruła njembžna swjese; wón njemóžesche krej
pscheclec. Dyrbjesche pať bjese wscheho sažo se stana hieč?
So nim tu ničto wjazy njebě, a nan mějesche so tola wjeczic.
Schto mějesche teho dla nětko czinic? Tak do myšlow ponórjenu
tu khwilu stejese. Duž jemu myšliczka pschipadny, kotruž chyzschi
tež na měsce wuwjesč. Wjeczic so chyzschi, ale jeho wjeczenje
njemějesche krawne byč. Kaž něhdy Dawit w jamje Abdullam, so
k swojemu w spanju ležazemu njepscheczela sšili, jemu kónczł jeho
płaschčža wotřěny a jón do saka tynny. Ma to so te konjei poda,
kiž pschi stanje stejese a jemu něšto kósmiczkow s čžoka swot-
tšha, wróči so do stana, pscherěny něšto stanowych powjasow,
połóži kałacz čžischi, hišcže pschezo w spanju ležazemu schěchaj
na wutrobno a so sažo žyle směrom wotkali. A bratromaj so
wróčiwšči wón džěšche: „Mama bym wjeczic, čžekajmy!“

(Pschich. skónczenje.)

Derje naloženy krosch.

Bohata žónka ras psches torhoschčo džěšche a tam tajke rja-
ne apfelsny widžesche, so žadašche, jenu kupic. Wona swoju móscheň
wuczeže a pschi tym pytny, so ma hišcže jeniczki krosch. Džom
jón w ruzy džeržesche, duž pať febi pomyšli: „Ně, ty by dobry
wobjed měla, tu by tola jeno khlóschčžila; ty móžeschi tutón krosch
tola wjele lěpje naložic.“ Pschi tym so do wuskeje hasi winy,
w kotrejž khuda wudowa bydlešche, kiž so se swojimi 5 džěczimi
hubjenje dosč se swojeju rukow džělom žiwjesche. A tej nětko sa-
stupi. Sdnyž do wudowineje stwiczki stupi, widžesche, so bě plakała.
Sdnyž so ta knjeni praschese, čžeho dla? jej wona wotmolwi, so
je dženska rano popledni pjenježł sa khlěb wudała a halle jutije
budže se swojim schicžom hotowa, so sažo něšto pjenjes dostanje.
Nětko pať bě tu runje w jejnej njepschitomnosčzi póbělnik byl s
listom, kiž njebě dosč frankirowany byl, a bě sawostajil, so ma
wudowa nětko s džěpacžnowarjom na póst po list póbłacž. Tu-
tón list bě s jejneje domišny byl. A nětko wona placžo rjekny:
„Wěsče je list wot mojeho stareho nana, kiž mi 12 lět wjazy pi-
kał njeje. Wón je mje sastorcžil, dokelž bym so pscheczimo jeho woli
woženila. A nětko ja tón list, w kotrymž knano něšto sa mnje
jara wažne stej, ani dostacž njemóžu.“ Ma měsce ta knjeni swój
džěpacžnowar wuczeže, jón najstarchemu knjej da a jeho po list
na póst póbłla. Tón tu bórny bu a w nim stejese, so je wudo-
winy nan čžezto sšhoril a so febi po swojej džowzy žada, so by
so s nej, prjedy hač by wumrjel, wujednal. Džowka so na měsce,
na pucž poda a swojeho nana hišcže pschi žiwjenju namaka.
Wón swojej džowzy woda, testament, kiž bě džowtu sasto
hišcže rucže pscheměni a na to w rukomaj swojeje džowki wumrje.
Nětko bě s jejnej nusu kónz. Wona do nanoweho domu čžehnjesche
a bě nětko žama dobročelka khudych; na swojim khamorje pať
mějesche we schkleny pschezo džěpacžnowar stej, k dopomnjecžu na
to, so bě so jej runje psches džěpacžnowar, w prawym čžasbu daty,
wulka pomoc dostała. Tamna knjeni pať bě sbožowna, so bě febi
apfelsinu sapowjedžila a swój krosch lěpje naložila.

Schto reje pschinjesu.

W Barlinje njedawno macž se swojej džowku na reje džěšche
a wonej tam žyłu nož wostaschtej. Macž džěšche rano domoj, džowka
hišcže dlěje wosta a halle popokbnju domoj pschidže. Macž
swarjesche a džowka so samolwjesche, so so ju pianu scziniłi, a schto
je so dale s nej stało, to njewě. Macž wosta hněwna, runjež běšche
žama bóle winowota dźyli džowka. Duž holza we swojej balpysche
woteńdže, čžisny so psched želesnizowny čžah na kolije a jejna duscha
džěšche do wěcznosče. Sdnyž macž tu sruđnu pomjesč sšoni, wona
pistolu wsa a so satšeli. Wjele žaloscže, wjele kyslow so reje nacžinile.
Hač tež hđže něšto dobrego? Wjele wěsče niz!

Wschelake s bliska a s daloka..

— Dokelž nadawli snutskowneho mišionstwa pschibjeraju, je
tež sa khutnych a strowych młódzencow rjane powołanje sa žiwjenje
wotewrene. Sa wocžehnjenje wošrocžnych, wopuschčžnych a sa-
njerodžnych džěczu we wustawach, sa hladanje wotrosčžazeje muž-
steje młódziny, sa pomoznikowu službu we wulkih wožadach, sa
hospody k domišnje, sa džělacžerške kolonije a druge pschezo nowe
nastawaze stutkowanja wobarnowazeje a wumožazeje luboscže so
mužjojo trjebajo, kotsiž maja sa wschitke tole prózowanie niz jenož
czoplu wutrobu, ale tež hódnosč a darj. Bratrowski wustaw
w Morizburgu ma nadawł, tajkich mužow wuwucžic, wupruhowacž
a jim potom jich powołanje pschipołasacž. Džělo febi strowych
ludži žada. Sso žada, so je tón, kiž chze do teho powołanja
stupic, wješnu schulu s dobrym wuspěchom wopytował. Čži, kotsiž
so samolwja, nješmėdža młódschi hač 19 lět a niz staršchi hač
29 lět byč. Wuwuczenje stawa so darmo, pschebnył so jim tež
darmotnje posticža. Dalsche je šhonicž psches knjesa duchowneho
Mühla w Morizburgu.

— Komishija drugeje sakšjeje komory je nětko nowy schulski
satoň dowuradžila. Najliž je nětko nacžil po tymle wuradženu,
hđžež so swobodomyšlni a tež sozjaldemokratojo swoje nahladny
pscheczisčželi, je njemóžno, so mohla so wyschnosč s tym psches
jene wuprajicž. Wjele budže nětko wot teho wotwišowacž, kať
budžetej so komishija přenjeje komory a přenja komora žama wu-
prajicž. Duž je hišcže horze bėdženje w šejmje wocžakowacž.
Druha komora budže nēcžischi wot komishije postajeny nacžil naj-
šterje pscheczimo hłošam konservativnych sapóbłanzow pschijecž a
přenja komora temu pschihłošowacž njebudže. Duž směje potom
druha komora so wuprajicž, hač s 2/3 hłošami pschi swojim stej-
nišcžu pscheczimo wyschnosčzi stej wostanje. Potom by žyly
satoň spadnył a na bližšchi čžas pscheměnenje schulského satoňja
wocžakacž njeje. Tole krute wotpołasanje wscheho wujednanja pať
najšterje nazionalliberalni njebudža chyzč kobucžinicž. Duž knano
po tym pucžu nowy schulski satoň w podobnym wopschijecžu, kať
je jón wyschnosč namjetowala, pschijecže namaka.

— W Franzowškej je 800 ewangelskich wožadow. Sdnyž je
so tam žyrkej wot stata džělila, je so ewangelskej žyrkwi lětny
statny pschinoschł wot 1,600,000 hr. wsał, tola pať so ewangelske
wožadny tónle pschinoschł a hišcže 600,000 hrinnow wjazy naw-
dale. To je wopokasmo dobrego kschescžijanskeho žiwjenja mjes
ewangelskimi w Franzowškej. A je to tež dopokasmo sa to, so
dželenje žyrkwoje a stata njetrjeba šnicženje žyrkwoje pschinjesč, hať
so móže wjetšcha woporniwosč wožadnych žamo nowe sakčžewanje
wožadneho žiwjenja jať scžěhwł tajkeho dželenja pschinjesč.